

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΘΕΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ.

Τήν Παρασκευήν, 23^η Ὀκτωβρίου /5^η Νοεμβρίου 2010, τό Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων ἐώρτασε τήν μνήμην τοῦ Ἀγίου ἐνδόξου ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου ὡς θρονικήν ἐορτήν, καθ' ὅτι ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος εἶναι ὁ πρῶτος ἱεράρχης τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων, ἐξ οὗ ἔλκουν τήν διαδοχήν αὐτῶν πάντες οἱ Προκαθήμενοι αὐτῆς. Ἡ ἐορτή ἔλαβε χώραν εἰς τόν Καθεδρικόν Ναόν τοῦ Ἀγίου Ἰακώβου, τόν συνδέοντα δι' ἐσωτερικῆς διαβάσεως τό Κεντρικόν Μοναστήριον τῶν Ἀγιοταφитῶν μετά τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως. Τόν ναόν τοῦτον ἔχει παραχωρήσει τό Πατριαρχεῖον πρὸς χρῆσιν ὑπὸ τῶν Ἀραβοφώνων αὐτοῦ Ὁρθοδόξων πιστῶν. Εἰς τόν ναόν τοῦτον κατήλθε διά τήν χοροστασίαν ἐν τῷ Ἑσπερινῷ ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος μετά συνοδείας Ἀγιοταφитῶν ἀπό τοῦ Κεντρικοῦ Μοναστηρίου.

Εἰς τόν αὐτόν Ναόν ὁ Μακαριώτατος προεξῆρξε τῆς θ. Λειτουργίας ἀνήμερα τῆς ἐορτῆς, συλλειτουργοῦντων αὐτῷ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Ἀβήλων κ. Δωροθέου, Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Γέροντος Ἀρχιεγγραμματέως, καί θαβωρίου κ. Μεθοδίου, Ἀγιοταφитῶν Ἱερομονάχων καί ἀραβοφώνων ἐγγάμων Πρεσβυτέρων, ψαλλόντων τῶν χορῶν τοῦ Πατριαρχείου δεξιὰ ἑλληνιστί καί τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀγίου Ἰακώβου ἀριστερά ἀραβιστί, τῇ παρουσίᾳ τῆς κ. Ἀσπασίας Μήτση, ἐκπροσώπου τοῦ Κεντρικοῦ Προξενείου τῆς Ἑλλάδος εἰς τό Ἱεροσόλυμα καί τῇ κατανυκτικῇ συμμετοχῇ τῶν μελῶν τῆς ἀραβοφώνου ἐνορίας τοῦ Ἀγίου Ἰακώβου καί τῆς Ἑλληνικῆς παροικίας. Εἰς τό Κοινωνικόν ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ἔχοντα οὕτως ἑλληνιστί:

«Μακάριος ἀνὴρ, ὃς ὑπομένει πειρασμόν, ὅτι δόκιμος γενόμενος λήψεται τόν στέφανον τῆς ζωῆς, ὃν ἐπηγγείλατο ὁ Κύριος τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν (Ἰάκ. Α, 12)», κηρύττει ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος εἰς τήν καθολικὴν αὐτοῦ ἐπιστολήν.

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, εὐλαβεῖς προσκυνηταί.

Μακάριος ὄντως καί δόκιμος-ἄξιος τοῦ στεφάνου τῆς ζωῆς Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ ἀνεδείχθη καί ὁ σήμερον τιμώμενος ἐν τῷ ἐπωνύμῳ αὐτοῦ Ναῷ Ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος καί πρῶτος Ἱεράρχης τῶν Ἱεροσολύμων, δηλονότι ὁ πρῶτος Ἐπίσκοπος τῆς μητρὸς πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν.

Τοσοῦτον δέ μεγάλη ἦτο ἡ ἀγάπη τοῦ Ἀγίου Ἰακώβου πρὸς τόν θεόν, ὥστε συνεχῶς προσηύχετο γονυπετής «προσκυνῶν τῷ θεῷ καί αἰτούμενος ἄφεσιν τοῦ λαοῦ καί δικαιοσύνην», ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ὁ Εὐσέβιος εἰς τήν ἐκκλησιαστικὴν αὐτοῦ ἱστορίαν (Εὐσεβ. Ἐκκλησ. Ἱστορία, ΙΙ, 23).

Τήν ἀγάπην του εἰς τόν θεόν τήν ἐκφρασθεῖσαν διά τῆς ὑπερβαλλούσης δικαιοσύνης αὐτοῦ, ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος ἐπεσφράγισεν διά τοῦ μαρτυρικοῦ αὐτοῦ θανάτου ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ, τοῦ ζῶντος Ἡλίου τῆς Δικαιοσύνης. Κατά τήν μαρτυρίαν τοῦ ἱστορικοῦ Ἠγησίππου πού ὁ Ἀπόστολος Ἰάκωβος, ὀλίγον πρό τῆς πολιορκίας τῶν Ἱεροσολύμων ὑπὸ τῶν Ρωμαίων περί τῷ 62 μ.Χ. ἐθανατώθη, ριφθεὶς ἐκ τοῦ ἱεροῦ κάτω, λιθοβοληθεὶς καί πληγείς διά ροπάλων κατά τήν ἐορτήν τοῦ Ἰουδαϊκοῦ Πάσχα, ὅταν τοῦ ἐζητήθη ἐνώπιον τοῦ λαοῦ νά δώσῃ τήν μαρτυρίαν περὶ

τοῦ Ἰησοῦ, καί ὡμολόγησεν οὗτος ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὁ καθήμενος εἰς τὰ δεξιὰ τῆς μεγαλowsύνης. «Ἀπάγγειλον ἡμῖν», ἔλεγον οἱ φονεύσαντες τόν δίκαιον Ἰάκωβον, «τίς ἡ θύρα τοῦ Ἰησοῦ» καί ἀπεκρίνατο [Ἰάκωβος] φωνῇ μεγάλη «τί μέ ἐπερωτᾶτε περί τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου καί Αὐτός κάθεται ἐν τῷ οὐρανῷ ἐκ δεξιῶν τῆς μεγάλης δυνάμεως καί μέλλει ἔρχεσθαι ἐπὶ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ»...καί ἐπλήρωσαν τήν γραφήν ἐν τῷ προφῆτῃ Ἡσαΐα γεγραμμένην, «ἄρωμεν τόν δίκαιον, ὅτι δύσχρηστος ἡμῖν ἐστίν» (Ἠσ. 3,10).

Αὐτήν ἀκριβῶς τήν μαρτυρίαν τῆς δικαιοσύνης τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ καθημένου ἐν τῷ οὐρανῷ ἐκ δεξιῶν τῆς δυνάμεως τοῦ θεοῦ Πατρός, ἀλλά καί τῆς μελλούσης ἐλεύσεως Αὐτοῦ, δηλονότι τῆς δευτέρας Αὐτοῦ παρουσίας καί τελικῆς κρίσεως μαρτυρεῖ καί εὐαγγελίζεται ἡ ἀγία τοῦ θεοῦ ἡμῶν Ἐκκλησία καί μάλιστα ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων, διά τοῦ τάγματος τῆς Ἀγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος, ἀλλά καί διά τοῦ εὐσεβοῦς Χριστεπωνύμου αὐτῆς πληρώματος, ἔχουσα ὡς παράδειγμα αὐτῆς τόν Ἅγιον Ἰάκωβον τόν καί πρῶτον αὐτῆς Ἱεράρχην, ποιμένα καί διδάσκαλον. «Τοῦ ἀρχιποίμενος Χριστοῦ», ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδός, «ἀδελφός χρηματίσας καί διάδοχος καί ἐν Ἀποστόλοις ἐπίσημος, τοῦ ὑπέρ Αὐτοῦ θάνατον ἠγάπησας καί τό μαρτύριον οὐκ ἐπησχύνθης, Ἰάκωβε ἔνδοξε».

Τό μαρτύριον δέ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, εἶναι τό μαρτύριον τῆς ἀγάπης καί τῆς δικαιοσύνης τῆς σταυρικῆς θυσίας τοῦ Σωτῆρος καί λυτρωτοῦ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Εἶναι τό μαρτύριον, ἐπαναλαμβάνομεν, τῆς σταυρικῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ, τό ὁποῖον μαρτύριον δέν ἐπησχύνθη ὁ ἀπόστολος διδάσκαλος καί διάδοχος τοῦ Χριστοῦ, Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόςθεος.

Τό μαρτύριον τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου ὡς τοῦ πρώτου ποιμένος καί πιστοῦ οἰκονόμου τῶν μυστηρίων τῶν πνευματικῶν τοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ τό ἀπαράτρεπτον τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Μέ ἄλλα λόγια, ὅπως ὁ Χριστός ἀναδεικνύεται ὁ λίθος, ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες εἰς κεφαλὴν γωνίας, οὕτω καί ὁ δίκαιος Ἰάκωβος ὁ κριθείς δύσχρηστος ἀναγνωρίζεται ὡς ὁ λειτουργός «τῆς ὑγιαίνουσας (Α' Τιμ. 1,10) ἀποστολικῆς διδασκαλίας καί διαδοχῆς», «τῆς σκηνῆς τῆς ἀληθινῆς», δηλαδή τῆς Ἐκκλησίας, «ἣν ἔπηξεν ὁ Κύριος καί οὐκ ἄνθρωπος» (Ἐβρ. 8,2) κατὰ τόν μέγαν Παύλον.

Κληρονόμοι καί κοινωνοί γενόμενοι καί ἡμεῖς, κλῆρος καί λαός διά τοῦ Βαπτίσματος, τῆς μεγαλowsύνης τῆς γνώσεως τῆς δόξης τοῦ θεοῦ ἐν προσώπῳ Ἰησοῦ Χριστοῦ (Β' Κορ. 4,6) καλούμεθα νά προσπαθήσωμεν ἕνας ἕκαστος ἐξ ἡμῶν νά παραστήσωμεν ἑαυτούς εἰς τόν θεόν δεδοκιμασμένους καί ἐργάτας τελείους.

Τό καλόν δηλονότι ἔργον μας νά μὴν μᾶς ἐντροπιάζῃ, ἀλλά νά διδάσκη ὀρθῶς τόν λόγον τῆς ἀληθείας. «Σπούδασον», παραγγέλλει ὁ σοφός Παῦλος εἰς τόν μαθητὴν αὐτοῦ Τιμόθεον «σαυτόν δόκιμον παραστήσαι τῷ θεῷ, ἐργάτην ἀνεπαίσχυντον, ὀρθοτομοῦντα τόν λόγον τῆς ἀληθείας» (Β' Τιμ. 2,15) «Γιγνώσκοντες», λέγει ὁ Ἀπόστολος Ἰάκωβος «ὅτι τό δοκίμιον ὑμῶν τῆς πίστεως κατεργάζεται ὑπομονήν (Ἰάκ. 1'3.). Μέ ἄλλα λόγια, θά χαίρετε εἰς τὰς θλίψεις καί τούς πειρασμούς, ὅταν ἔχητε τήν γνώσιν, ὅτι τό νά δοκιμάζεται ἡ πίστις σας διά τῶν θλίψεων, δημιουργεῖ ὡς ἀποτέλεσμα ἀσφαλές καί πλήρες σταθεράν ὑπομονήν».

Τόν δίκαιον καί πρωτόθρονον τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν Ἅγιον Ἱεράρχην καί ἀπόστολον τοῦ Χριστοῦ ἱκετεύσωμεν καί ἡμεῖς, ἀδελφοί μου, μετά τοῦ ὑμνωδοῦ λέγοντες:

«Ἀπόστολε Χριστοῦ, καί αὐτόπτα καί μάρτυς, Ἰάκωβε σοφέ, Ἀδελφόθεε μάκαρ τούς πίστει ἐορτάζοντας τό σεπτόν σου μνημόσυνον, ἐλευθέρωσον τῶν συνεχόντων πταισμάτων, ταῖς πρεσβείαις τῆς θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας, τούς οὐρανοῦς ἐμβατεύων, δυνάμει τοῦ Πνεύματος». Ἀμήν.

Μετά τήν διανομήν τοῦ ἀντιδώρου ὁ Μακαριώτατος καί ἡ συνοδεία Αὐτοῦ ἐνδεδυμένοι, ἀκολουθούντων τῶν πιστῶν, ἀνῆλθον τάς βαθμίδας τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου. Εἰς τήν κορυφήν αὐτῶν πρό τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου ἠνώθησαν τῇ Πατριαρχικῇ Συνοδείᾳ οἱ ἀναμένοντες ἐνταῦθα Ἀρχιερεῖς καί ἄλλοι Ἀγιοταφῖται πατέρες καί ψάλλοντες κατηυθύνθησαν ἐν πομπῇ πρός τήν θύραν τοῦ Κεντρικοῦ Μοναστηρίου. Διερχόμενοι δι' αὐτῆς ἐλάμβανον τά κατά τήν συνήθειαν ἀρτίδια εὐλογίας. Ἐξελθόντες ἐκ τοῦ Μοναστηρίου ἀνῆλθον εἰς τήν αἴθουσαν τοῦ θρόνου εἰς τό Πατριαρχεῖον. Ἐνταῦθα ἀνεπέμφθη δέησις, ἐψάλη ὁ Πατριαρχικός πολυχρονισμός καί ὁ Μακαριώτατος ἐξεφώνησε τήν κάτωθι προσφώνησιν:

«Εὐφραίνεται ἐπί σοί, ἡ Ἐκκλησία Σου Χριστέ κρᾶζουσα: Σύ μου ἰσχύς Κύριε, καί καταφυγή καί στερέωμα», ψάλλει ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐφραίνεται ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων καί μετ' αὐτῆς ἡ γεραρά Ἀγιοταφική ἡμῶν Ἀδελφότης ἐπί τά ἱερά μνημόσυνα τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, τοῦ ἀναδειχθέντος πρώτου Ἱεράρχου τῶν Ἱεροσολύμων, ἀλλά καί ἀμέσου διαδόχου τῶν Ἀποστόλων.

Ἡ ἐορτή τῆς μνήμης τόσον τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου, ὅσον καί τῶν Ἁγίων θεοσέπτων καί Ἱσαποστόλων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης ἀποτελοῦν γεγονότα, τά ὁποῖα καθώρισαν τήν ἀρχήν, τό μέσον, ἀλλά καί τό τέλος τῆς ἱστορίας τῶν Ἱεροσολύμων. Καί κατά συνέπειαν τήν ἱεράν ἀποστολήν τῆς Ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος, ἡ ὁποία Ἀδελφότης ἀναδεικνύεται μέ τήν σειράν της ὁ θεματοφύλαξ τῶν μαρτυρίων τῆς ἀγάπης, τῆς δικαιοσύνης καί τῆς εἰρήνης τοῦ σεσαρκωμένου Λόγου τοῦ θεοῦ, Κυρίου δέ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Τήν ἀποστολήν δέ ταύτην συνεχίζει ἀδιακόπως μέχρι σήμερον τό Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων διά τῶν Ἱεραρχῶν καί Πατριαρχῶν αὐτοῦ: «Διαδέχεται». λέγει ὁ ἱστορικός Ἠγήσιππος, «τήν Ἐκκλησίαν μετὰ τῶν Ἀποστόλων ὁ ἀδελφός τοῦ Κυρίου Ἰάκωβος, ὁ ὀνομασθεῖς ὑπό πάντων δίκαιος ἀπό τῶν τοῦ Κυρίου χρόνων μέχρι καί ἡμῶν» (Εὐσ. Ἐκκλησιαστ. ΙΙ, 23).

Τήν ἄχρι σήμερον ἀποστολικήν διαδοχήν τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, τήν ὁποίαν ἐστερέωσεν ἡ εἰς Χριστόν πίστις τῶν μεγάλων θεοστέπτων καί Ἱσαποστόλων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης εὐχαριστιακῶς τιμᾷ καί γεραίρει ἡ Ἀγιοταφικὴ σύναξις.

Τούτου ἕνεκεν ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων εὐφραίνεται καί σύν αὐτῇ ἅπαν τό γένος τό εὐσεβές τῶν Ρωμαίων Ὀρθοδόξων.

Εὐφραίνεται δέ ἡ Ἁγία τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐξ οὗ ὁ σήμερον τιμώμενος πρωτόθρονος Ἱεράρχης αὐτῆς «εἵληφεν», ὡς λέγει ὁ ὑμνωδός, «καί τοῖς πᾶσι μετέδωκεν τόν φωτισμόν καί τήν γνῶσιν τῆς δικαιοσύνης τοῦ ὑπέρ ἡμῶν σταυρωθέντος καί ἀναστάντος Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ». Ἔτη πολλά καί εἰρηνικά.

Ἡ ἑορτή ἔληξεν ἐν εὐχαριστίᾳ τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκεν μέ τόν ἀδελφικόν ἀσπασμόν,
τόν ἀσπασμόν τῆς χειρός καί τόν πολυχρονισμόν τοῦ Μακαριωτάτου.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

ngg_shortcode_0_placeholder